

službou státní v § 16 vládn. nař. č. 666/1920 stanovená, není výrok zamítající nárok na započtení této soukromé služby v odporu se zákonem, a není třeba zabývat se otázkou, je-li dána podmínka v § 16 ad b) cit. vl. nař. stanovená, že stát ze soukromé služby těží, ježto náležitost tato přichází v úvahu teprve, jsou-li splněny podmínky v prvním odst. § 16 cit. nař. uvedené, a také není třeba zabývat se otázkou, zda soukromá služba v cizozemsku konaná jest dle zákona vůbec započitatelná do služby státní.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 2529.

Pozemková reforma: * Také exekuční zavazení zabraných nemovitostí jest přípustno se souhlasem státního pozemkového úřadu podle § 7 zákona záborového.

(Nález ze dne 22. června 1923 č. 9542).

Věc: Bratislavská filiálka České průmyslové banky v Praze proti státnímu pozemkovému úřadu o zavazení zabraného majetku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

Nař. rozhodnutím vyslovil stpú, že vzhledem k ustanovení § 8 zák. zábor. nesvoluje ke knihovnímu poznamenání soudního výroku, jímž povolena byla st-lce prenotace zástavního práva k zabraným nemovitostem Karla E., ježto na majetek zabraný lze vésti exekuci jediné vnucenou správou.

Stojí tedy úřad na stanovisku, že předpis §u 8 zákona zábor. za všech okolností vylučuje, aby stpú mohl udělením souhlasu propůjčiti platnost exekučnímu zavazení zabraného majetku, takže i v tom případě, kdyby bylo zjištěno, že zamýšlením zavazením nebudou nepříznivě dotčeny účely pozemkové reformy, musil by úřad žádost za udělení souhlasu k tomuto zavazení dle §u 7 zák. zábor. jako nemístnou zamítnouti.

Při úvaze, zda tento názor žal. úřadu má oporu v zákoně, jest ovšem přihlížeti nejen k slovnímu znění §u 8 zák. zábor., nýbrž i k jeho souvislosti s § předchozím, a k účelu, jehož zákon zmíněným předpisem dosíci se snaží.

Dle § 7, odst. 1 zák. zábor. jest k platnosti, účinnosti zcizení, pronájmu, zavazení a dělení zabraného majetku zapotřebí souhlasu stpú-u, k čemuž § 8 dodává, že lze na majetek ten vésti exekuci jediné vnucenou správou.

Účel obou těchto paragrafů jest týž: zameziti, aby určitými právními akty nebylo mařeno nebo stěžováno provádění pozemkové reformy.

Rozhodnutí o tom, kdy se zcizení, pronájem, zavazení nebo dělení zabraného majetku přičí účelům pozemkové reformy, a kdy nikoliv, vkládá zákon záborový v § 7 do rukou stpú-u, jenž udělením neb odepřením souhlasu k onomu právnímu aktu vyslovuje, zda akt ten s účely pozemkové reformy se srovnává nebo jim se přičí.

Jest nyní otázka, zda ona pravomoc daná stpú-u, aby udělením svého souhlasu propůjčil účinnost resp. platnost těm právním aktům, které nestojí v cestě provádění pozemkové reformy, vztahuje se pouze na dobrovolné dispoice vlastníkovy se zabraným majetkem, či zda se vztahuje také na ony dispoice se zabraným majetkem, které se dějí proti vůli vlastníka cestou exekuční.

Dle slovního znění Šu 7 možno vztahovati ustanovení ono jak na zcizení, zavazení neb dělení zabraného majetku provedené na základě projevu vůle vlastníka tohoto majetku, tak i na zcizení, zavazení neb dělení předsevzaté proti jeho vůli exekučně, neboť Š 7 zák. zábor. v tom směru nerozlišuje.

Slovnímu výkladu neodporuje také účel zákona, neboť nelze nahlédnouti, proč by zákon nepřipouštěl takové vedení exekuce na zabraný majetek, jež provádění pozemkové reformy nemůže vůbec nikterak býti na závalu.

Tomu zdánlivě odporuje znění Šu 8, dle něhož na zabraný majetek lze vésti exekuci jedině vnučenou správou, což samo o sobě vede k výkladu, že každý jiný exekuční prostředek jest naprosto vyloučen, takže by ani se souhlasem stpú-u nemohlo býti použito jiného exekučního prostředku než vnučené správou.

Odpor ten jest však pouze zdánlivý. Předpis Šu 8 nesmí býti čten izolovaně, nýbrž jen v souvislosti s Šem předchozím.

Připouští-li tento předchozí paragraf jakékoliv zcizení, zavazení neb dělení zabraného majetku, ať děje se z vůle majitele nebo proti jeho vůli, jen tehdy, dá-li k tomu stpú svůj souhlas, pak značí následující Š 8 pouze tolik, že bez tohoto souhlasu lze vésti exekuci na zabraný majetek pouze vnučenou správou, kterou, jak zákon sám předpokládá, účely pozemkové reformy mařeny býti nemohou. Není tedy Š8 zák. zábor. ničím jiným než dodatkem k Š 7 ustavujícím, že bez souhlasu v tomto paragrafu uvedeného může věřitel ze zabraného majetku uspokojiti se pouze vnučenou správou.

Z toho plyne, že žal. úřad vycházel z mylného názoru, když vůbec neuvažoval, zda zmíněnou prenotací zástavního práva budou či nebudou dotčeny účely pozemkové reformy, a prohlásil, že neuděluje souhlas, poněvadž jde o vedení exekuce jiným způsobem než vnučenou správou. Dle toho, co svrchu řečeno, právě proto, že jde o vedení exekuce jiným způsobem, než vnučenou správou, měl úřad uznati potřebu svého souhlasu pro platnost zavazení zabraného majetku, a měl zkoumati, zda souhlas ten může bez ohrožení účelu pozemkové reformy uděliti či nikoliv.

Poněvadž dle toho nař. rozhodnutí jest založeno na mylném výkladu zákona, bylo je zrušiti dle Š 7 zák. o ss.

Č. 2530.

Vojenské věci: Služební kniha B-14 má povahu zákona, jenž byl zachován v platnosti zákonem č. 11/1918 a nebyl zrušen ani zákonem č. 250/1919 ani zákonem č. 195/20 ani zákonem č. 76/22 (odbytné děle sloužících poddůstojníků).

(Nález ze dne 22. června 1923 č. 9736.)